ilusaid, kallid tooliſt ja keskel úks úsna ſelgeſt kullaſt iste, mis hiilgawa kalli kiwidega ilustatud oli ning palju kõrgem, kui teiſed iſtmed, kellel weel úks nendaſamuti ſelgeſt kullaſt, madal jalgealune járg ees ſeiſis. See oli aga ſee iste, kus pääl Wanataat iſi istus, kui ta kodus oli, ja kuſt kõik áranáha wõis, mis maa pääl ſündis.

Rätſep waatas ſeda uhket auujärge tüki aega waguſi, ſeſt ſee näitas temale enam meelejärele olewat, kui need teiſed ſääl úmber. T'al tuli himu ka ſinna pääle istuda; ta astus üles ja istus pääle. Sääl nägi ta nüüd kõik maapäälſed asjad, ja pani ka warſi tähele, kui úks wana naeſekonks jõe ääres peſu peſis ja paar näukatet kõrwale pistis, et neid árawarastada.

Rätſep wihastas ſelle pahateu üle niiwága, et ta ſelle kuld jalgiſtme wõttis ja naeſele ſelga ſaatis, mispääle ſee ſedamaid oma warguſt tagaſi pani. — Aga et ta istet enam tagaſi tuua ei ſaanud, pühkis mees auujärje pealt maha ja puges oma endiſe nurka tagaſi ning ſeiſis ſääl waguſi n'agu hiir peſas, kui 'poleks ta kuſagil käinud ega kedagiſt teinud.

Kui Wanataat jalutamaſt tagaſi tuli, ei pannud Tema rätſepat ukſe taha tähele. Aga kui Ta oma auujärje pääle istus, puudus Temale jalgiste. Ta küſis Peetruſſe käeſt, aga ſee ei täädnud ſeſt midagi. Siis küſis Wanataat, kas ta mitte kedagit ehk ſiſſe 'pole laſknud? — „Muud ma ei tea," wastas Peetrus, „kui ühe lompaga rätſepa, kes ſääl ukſe taga istub."

Nüüd kutſuti rätſep wälja ja küſiti tema käeſt, kas ta mitte istet 'pole árawõtnud ja kohegile pannud?

„Auulik Suur Taewataat," ütles rätſep rõõmuga, „ma wiskaſin ſeda oma tuliſe wiha ſees alla maa pääle ühe naeſele ſelga, kes peſu juures kaks näukatet árawarastada tahtis."

„Oh ſa häbemata ja tige inimene," taples Wanataat ja löi wälku; „kui mina ka nenda kohut mõistaksin, kui ſina, ſiis oleksid ſa õiguſe pooleſt juba ammugi oma nuhtluſt pidanud kätteſaama; kui mitukorda oleks ma pi-